

EMELD FEL ARCODAT!

A Rákospalota MÁV-telepi
Jézus Szíve Plébánia hírlevele

2017. Húsvét

Élek

A nagyböjti és a húsvéti időszak egyszerre örömteli és félelmetes. A természet újraéledésének látványa és a lélek belső drámájából születő megújulás csendes, de élettel telített örömeiket hoz az életünkbe. Ahogy azonban a fény árnyékot vet a természetben, úgy az Istentől jövő világosság is megmutatja lényünk árnyékos oldalát is. Ez az árnyék az ismeretlenből való félelmet hordozza magában. Itt három nagyon fontos mozzanat van, amivel jó tisztában lennünk a szűk ösvényen botorkálva. Az egyik a tisztánlátás utáni vágyakozás befogadása. A másik a megbarátkozás lényünk számunkra is rejtett régióival. A harmadik a megmutatózó valóság rendezése. Legalapvetőbb emberi vágyunk a körülöttünk és a bennünk lévő világ megismerése. Ezt a tiszta vágyakozást azonban sokféle befolyás tomphatja. Az általunk kialakított mesterséges világ – ami önmagában nem rossz – sokszor életidegen zörejeivel értelmezhetetlenné teszi a tisztánlátás igényének jelzőhangjait. A nagyböjti

és húsvéti időszak kiemelhet bennünket a csend világába, ahol rátalálhatunk igazi vágyainkra. Ezek között kiemelkedő módon mutatkozik be számunkra az Istentől jövő világosság. Amikor elkezdünk vágyakozni a lelki dolgok iránt, akkor rájövünk arra, hogy ez a fény folyamatosan ránk világít. „*A félelem legyengít és kicsinynyé tesz, megbénít bennünket*” – szölt Ferenc pápa a Szent Márta-ház kápolnájában mondott homíliájában. Ennek legyőzése azonban nagyra tesz bennünket. Már egyre merészebben tudjuk először hunyorgó szemmel nézni saját lelki árnyékunkat, majd nyílt tekintettel ránézve, kezdünk megbarátkozni vele. Ahogy egyre inkább engedjük, hogy teret nyerjen bennünk az Istentől jövő világosság, annál inkább kisebbedik árnyékunk is. Meglátunk olyan dolgokat is, amelyek eddig rejtve voltak előttünk. Itt van nagy szükségünk az Istennel való harmónia megerősítésére. Rendeznünk kell az életünket, és ebben a munkában szükségünk van a támogatásra. Egy na-

gyon fontos tapasztalathoz vezethet el, ha elkezdünk vágyakozni a tisztánlátás után, megbarátkozunk saját életünk árnyékos oldalával, és Istennel együttműködve rendezzük az életünket. Ez

nem más, mint hogy élek, létezem, és van saját életem. Ezt adja meg nekünk, aki értünk meghalt és feltámadt. Ámen.

Karesz atya

Miért emeld fel arcodat?

Karesz atyával beszélgettünk aktuális hírlevelünk témájáról, ami maga a hírlevél címében foglalt gondolat lett, „Emeld fel arcodat”, és ekkor döbrentünk rá, hogy mivel mi, szerkesztők mind „menet közben” kapcsolódtunk be egy már kialakult újság szerkesztési munkálataiba, igazából egyikünk sem tudja, honnan ered maga a cím. Megkérdeztük hát Gergő Lajost, mit lehet tudni a hírlevél címének eredetéről.

A Zsoltárok könyvében, Jeremiás próféta könyvében, az evangéliumokban több helyen fordulnak elő az „emeljétek fel a fejeteke”, „emeljétek fel a szemeteket”, „emeljétek föl kezeteke” kifejezések; olyan összefüggésben, hogy „mert elközelgett megváltásokat”, Jézus második eljövételére utalva, arra az eseményre, amikor minden jóra fordulhat számunkra.

Annak idején, amikor közösségünk vezetői azon gondolkodtak, hogy a folyamatosan megújuló plébániai közösség számára mi lehetne egy olyan mottó, jelmondat, ami kifejezi azt, hogy az Úrra hagyatkozva bizalommal tekintünk a jövőbe, arcunkkal Isten felé, a fény felé fordulunk, tőle erőt, útmutatást várunk, ezek a kifejezések jutottak eszükbe. Ezeket kicsit összeolvastva, modernizálva alkották meg a máig jól csengő „Emeld fel arcodat!” mottót, és így ezt adták a plébániai újság címének is.

a szerkesztők

A székely harisnya

Az évközi 8. vasárnapi evangéliumban hallottuk, hogy nem szolgálhatunk egyszerre két úrnak, Istennek és a Mammonnak. Az ember egyből felkapja a fejét, de hiszen vannak anyagi ügyeink, etetni, öltöztetni kell családjunkat, hajlékot kell biztosítani, most ez káros, vagy bűnös dolog? Hiszen ez kötelességünk! A miséző atya is tudja ezt, homíliájában kitért rá. Tudja, az anyagi világban élünk, vannak feladataink, terveink, de azt mondta, a belső szabadságot kell megélnünk, ne kapjon első helyet szívünkben az anyagi-

akról való gondoskodás, hanem azt az égi dolgok töltsék be. Isten legyen az első, üdvösségünk elérése legyen a legfontosabb feladatunk és egyben legnagyobb reményünk.

Hogy a Mammontól való szabadulás jó, saját életemben is tapasztaltam. Szültem gyerekeket, majd a gyerekek után újból munkába álltam. Igyekeztem okosan, szorgalmasan dolgozni, ahogy azt otthon megtanultam. Gondoltam, hogy tudásomat, szorgalmamat, hűségemet majd észreveszik, előbbre jutok elismertségben, és persze a fizetési lét-

rán is feljebb jutok. Kollégáim életét nézve felerősödött bennem a vágy, én is szeretnék egy hétvégi kertet szerezni, és jó lenne egy autó is. Úgy, mint ahogy „mindenkinek” van. Aztán pár év múlva született még egy gyermekünk, ismét gyes, sok magánnal, gondolkozással, mely során rádöbben-tem: ennyi gyerek mellett az életben nem lesz már karrierem, nem lesz kis-kertünk, és a közben megszerzett autót is el kellett adnunk. Hihetetlen, mennyi tehertől szabadultam meg! Megle-
pő volt, hogy legszebb vágyaink mennyire lefoglaltak, leterheltek ben-nünket. Jó volt megszabadulni tőlük, rájöttem, hogy nem ez a fontos az éle-tünkben. Rengeteg energiát és időt szabadított fel a hiú vágyaktól való szabadulás. Lelkem jobban Isten felé fordult, sokkal jobban elmélyedtem a hitben, mondhatom úgy: életre keltem. (Kis történetemnek csattanója is van: amikor visszamentem dolgozni, minden az ölembe hullott, a szakmai elis-merés, szerény fizetésemelés, továbbtanulások. Amíg saját magam erőlködtem ezekért, nem tudtam el-érni.)

Egy vallási körben folytatott beszél-
gésben szó esett a szenvedésről és a halálról is. A beszélgetés témája az volt, hogy a szenvedést el kell viselni, sőt időnként el kell vállalni, bizonyos módon az is a belső szabadságunk ré-
sze, hogy a szenvedés nem törhet le minket teljesen. Hát ez bizony súlyos gondolat! Különösen a mai európai vagy nyugati emberek törekvése, hogy mindenféle szenvedéstől meg kell szabadulni, azonnal mindent csillapí-tani kell; és ha már nem tudják csilla-pítani, legjobb a „kegyes halálhoz”
folyamodni.

Még az öregedés gondolata is annyira elviselhetetlen! A legfőbb gond az úgynevezett egészséges életmód, a fia-talság megőrzése, a szépség konzervá-lása. Ezek érdekében mindent bevetnek. A szépség, a fiatalság, az egészséges életmód szakirodalma a vi-lágon a legnagyobb. Plasztikai műté-tek sorát végeztetik hatalmas anyagi áldozat árán, szépségklinikákon lehet fogyókúrázni, sokan végtelen nagy energiát fordítanak erre, s a földi élet mindenáron való meghosszabbítása, kellemesebbé tétele mellett az örök életre vajmi kevés figyelem marad.

Hogy végre a székely harisnyáról is írjak:

Nagyon meleg júniusi napon sétált tu-ristacsoportunk Székelyudvarhelyen. Rengeteg ünneplőruhás ember járt az utcán, kiderült, tanévzáró napja (ott: kicsengetés) van, ballagtak a nyolca-dikosok. Találkoztunk egy szépen öl-tözött legénykével, karjában virág-csokor, a viselete székely ing, fekete mellény, és az irdatlan melegben is csizma, vastag, szűrös gyapjúnadrág, az úgynevezett „székely harisnya”. Megállítottuk, lefényképeztük, beszél-gettünk vele, egyes asszonyok sajnál-gatták, ugye, szegény, szűrös ez a nadrág? Ugye, szegénykém, meleg ez a nadrág? „Az – felelte a fiú –, de ez a mi ünneplőnk”. Evvel ezt a témát be is fejezte, több szót nem fordított a ké-nyelmetlenségeire.

Hogy viszonyuljon a jó keresztény a szenvedéshez? Mint forró napon a székely fiú a szűrös, túl meleg nadrág-hoz. A szenvedés jelen van a világban, ez tény. Teljesen kiiktatni az életből nem lehet. Tény, hogy a szenvedés átmeneti dolog, majd az örök életben nem lesz többé szenvedés, halál. Ne

töltse be szívünkben Isten helyét, ne legyen központi helyen a szenvedéstől, a haláltól való félelem, ne keseredjünk bele. Csak tudomásul kell venni, hogy van szenvedés, van öregedés és van testi halál. Tudjuk, nem ez a MINDEN, nem ez az életünk lényege, csak csendben el kell viselnünk a megpróbáltatásokat, ott a reményünk, hogy Isten felé tartunk, Isten vár minket.

A világ romlásán, a pénz mindenható uralma miatti hatalmi harcok, háborúk feletti kesergés, a szenvedések miatti siránkozás, a haláltól való rettegés helyett jobb egy picit elhallgatni, a beálló csendben meghalljuk Szent Lukács lejegyzésében Jézus szavait: „...*egyenesedjétek fel és emeljétek fel a fejéteket, mert közel van a ti megváltástok...*”. Lk 21,28 b

Molnár Istvánné

...vagy inkább a pirostojás?

Ovis volt még az a kisfiú, akit minden reggel bekísért az anyukája a templomba, hogy kapjon egy kis keresztet a homlokára. Egy rövid ideig tartó kihagyás után újra feltűnt. Bejött a sekrestyébe, odajött hozzám, és se szó, se beszéd, megfogta a kezemet és föl emelte a homlokához. Így jelezte, hogy kéri a megszokott kis keresztet. Meg is kapta.

„Emeld fel arcodat!” Kérdezte valaki, hogy mit jelent hírlevelünk címlapján ez az idézet. Aki jártas egy kicsit is a Biblia világában, tudja, hogy amikor Jézus újra eljön az idők végén, kétféle reagálással találkozunk. Lesz, aki ijedtében elbújik, és lesz, aki bátran fel emelheti a fejét, mert tudja, hogy elérkezett a megváltás órája.

Ha az említett kissrác az ovin túl is nagyra értékeli Jézus keresztjét és nem pártol el tőle, akkor azok közé fog tartozni, akik felemelhetik arcukat a mindent eldöntő nagy érkezés órájában.

Ha Jézus hoz egy döntést az ember további és egyben örök sorsáról, az egyszer s mindenkorra szól. Ismerjük a dúsgazdag ember és a szegény Lázár

történetét. Ábrahám odaát van érdemei jutalmaként, őt szólítja meg a pokolba jutott gazdag, hogy küldje el a mennybe jutott Lázárt, figyelmeztesse a gazdag ember még itt élő testvéreit, míg nem késő... Mert mindenre telik nekik, azonban nem különbek gazdag, de szívtelen testvérüknél. Ám lehetetlen kér. NINCS INGAJÁRAT a két végleges állapot között.

Egyvalaki tehette meg, hogy odaátról vissza-visszajöjjön, a feltámadt Jézus, de ezek a visszatérések még nem voltak világméretűek. Egy ilyenre van kilátás az idők végén, az meg még a jövő zenéje. De akkor aztán úgy találjon, hogy felemelhesd az arcodat.

„Nézz a szemembe”, mondja akkor Jézus övéinek, „elérkezett a megváltásod.” A ministránsokkal gyakoroltunk ilyet. Én az ő szeme közé nézek, de ő is nézzen az én szemem közé. Akinek nincs rejtegetni valója, az nem fél ettől a szemkontaktustól.

És hogy milyenné alakulunk a feltámadáskor? Nem úgy leszünk, mint a „keljfeljancsi”, ami eldől, de amikor visszaáll, csöppnyi változás sem látszik rajta. Esetünkben valami egészen

új valósul meg. A feltámadás egy el-
képesztően magasabb szinten történő
folytatás.

A különbség ég és föld.

A FÖLD az, aminek a jelen formája a
múltba kerül; az ÉG azt jelenti, valami
utánozhatatlan, ami csodálkozásra

készítet: mik ki nem telnek attól a vi-
lágtól! A világtól, ahol az ATYA él, és
ahonnan JÉZUS jött el, és ahova át
akar vezetni mindannyiunkat. Minda-
zokat, akik nem félnek a szemébe
nézni, mert tudják, hogy értük is jött el
azon a napon.

Attila atya

A Gondviselés segített – Beszélgetés Nagy Péterrel

Szeptemberben indult interjúorozatunk 3. részében közösségünk egyik motorját, hit-
oktatónkat, a ministránsok vezetőjét kérdeztük. Az alábbiakban a vele folytatott be-
szélgetés részleteit mutatjuk be a kedves testvérek számára.

*– Aki a mostani szolgálatodat, közösségi munkádat látja, de nem ismeri az életedet,
biztos nem gondolná, hogy lényegében felnőtt fejjel találkoztál igazából Istennel.
Hogyan alakult a hited, volt-e valamilyen nagy fordulat az életedben?*

Gyerekkoromban a testvéremmel nem kaptunk a szó szoros értelmében vett vallási
nevelést, de szilárd erkölcsi alapokat, harmonikus és követhető család- és szülőképet,
alapjaiban keresztény felfogást azonban igen. Nem jártunk hittanra, de azon kívül
mindent megkaptunk. Nem volt egyszerű korszak. Édesanyám annak idején lelkes
tagja volt az itteni kórusnak és a közösségnek, és emiatt érték is kellemetlenségek. A
szüleim, anyai nagyszüleimmal egyetértésben nem akartak bennünket is kitenni en-
nek. Otthon azonban, különösen a nagyszüleimmal folytatott beszélgetésekben sok
szó esett Istenről, hitről. Tetszett is a dolog, ugyanakkor riasztott is. Különösen ka-
masz koromban volt bennem ellenállás. Meghallgattam a nagyszüleimet, de avítt, po-
ros dolognak éreztem az egészet. Ha néha elmentünk misére, idegenül éreztem
magam.

Aztán a kamaszkort elhagyva kezdett lassan kialakulni valami bennem. Kezdem
megsejteni egy rendszert a dolgok és történések mögött, amit nem nagyon tudtam
mással magyarázni, mint Isten létével. Ennél tovább akkor nem jutottam. Az igazi át-
törést a jegyesoktatás hozta. Attila atyához kezdtünk járni Marcsival, és a vele folyta-
tott beszélgetések hatására kezdtem jobban meglátni a lényeget. Ekkor lettünk
elsőáldozók is. Itt néhány évre megint megállt a közeledés, sokáig misére sem jár-
tunk.

Csak amikor a gyerekeink elérték a 7-8 éves kort, kezdtünk el újra járni, már velük
együtt. A következő nagy lépés a felnőtt hittancsoport indulása és Gergó Lajos sze-
mélye volt. A belőle áradó hatás indított el végérvényesen az úton. Olyan ez, mintha
egy nagyon erős mágnes vonzana valami felé, egyre jobban. Ekkor jött először 40
évesen a bérmálkozás, majd a ministránsok vezetése, aztán a Pázmány Katolikus

Egyetem Hittudományi Karán a hitoktatói képzés. Féltem tőle, mert ez felsőfokú képzés, a régi értelmezés szerint főiskola, én pedig akkor már 40 fölött voltam. A Gondviselés azonban segített, és sikerült megcsinálnom.

– *Említetted, hogy a felnőtt hittan és Lajos révén kapcsolódtál a közösség életébe. Nálad hogyan alakult, hogy ennyire központi szereplő lettél? Hogy született meg a ministránsközösség?*

Igen, a közösségbe egyértelműen Lajos miatt kerültem be. Elindította, már nem is tudom hány évvel ezelőtt, a felnőtt hittancsoportot. Itt nem csak hittanóra volt, hanem megpróbálta a társaságot bevonni a közösség életébe, kisebb-nagyobb feladatok megoldásába. Itt jött az a szál, ami engem elkapott és húz a mai napig. Nem volt benne semmilyen tudatosság vagy tervszerűség. Egyik feladat jött a másik után, és egyszer csak azt vettem észre, hogy teljesen benne vagyok a közösség lüktető és színes életében.

2009/10 környékén kezdtem a ministránsokkal foglalkozni. Elég komoly mélypont volt akkoriban ezen a téren, mert az akkor már nagynak számító ministránsok szereték volna befejezni a szolgálatot, ezt részben meg is tették. Maradt 4-5 gyerek összesen, ami nagyon kis létszám, a többi felnőtt pedig nem tudott ezzel a kérdéssel is foglalkozni. Korábban néhányszor segítettem nekik nehezebb szervezési kérdésekben, feltehetően ezért kért meg Lajos, hogy próbáljam meg kézbe venni a csoportot.

Azt láttam, hogy van jónéhány gyerek a közösségben, akik életkoruknál fogva alkalmasak lennének, de addig nem szólította meg őket senki. Elkezdtem velük beszélgetni, hívtam őket és jöttek. Nem mindenki, de akik vállalták, azoknak tetszett a szolgálat. Elkezdtünk tanulni velük, hiszen a katolikus liturgia meglehetősen összetett. Így kerültem közelebb a teológiához is egyébként, mert a gyerekek kérdeztek és választ vártak. Aztán elkezdtem tágítani a kört, és egyre több gyerek jött. Nem tettem én semmilyen nagy csodát vagy varázslatot. Egyszerűen volt elegendő gyerek, én hívtam és próbáltam tanítani őket.

Ekkor kezdődtek a ministránsavatások is. Fontos volt, hogy a gyerekek érezzék a közösség részéről a megbecsülést a szolgálatért, illetve a ministráns csoportba történő ünnepélyes bekerüléssel érezzék a szolgálat komolyságát is. Tavalay már kb. 30 volt a létszám. Persze mindig van egy kis mozgás, de nagyjából itt tartunk most. Sajnos az utóbbi időben nem tudtam eleget foglalkozni velük, annyi volt a többi teendő a közösségben, de remélem, lassan vissza tudunk térni az előző évek gyakorlatához. Kell is, mert egyre több a gyerek, és vannak ötleteim is, amiket szeretnék velük megvalósítani.

– *A ministránsok vezetése mellett immár hitoktató is vagy néhány éve. Ha jól tudjuk, ebben is benne van Lajos keze...*

Akkoriban Supola Marika és Emőke néni voltak a hitoktatók a közösségben. Marikáék élete sajnos úgy alakult, hogy elég messzire kellett költözniük, Emőke néni pedig csak az elsőáldozók felkészítését tudta vállalni. Vigh Dani lett a nagyobb kor-

osztályok hitoktatója. Őt nagyon szerették a gyerekek, de nem tartozott szorosan a közösségünkhöz, így a hitoktatás egyik legfontosabb részét, a különböző korosztályok bevezetését a közösségi életbe nem tudta megoldani. Szükség volt egy helyi hitoktatóra. Ekkor már foglalkoztam a ministránsokkal, emiatt jött a felkérés, hogy végezzem el a képzést. Így lettem hitoktató is. Itt meg kell említenem a családom segítségét és komoly türelmét is. A sok feladat végrehajtása sok időbe kerül, és ezt valahonnan el kell venni. Az ő türelmük és megértésük nélkül nem tudnék ennyi dologgal foglalkozni.

– Láthatólag nagyon kevés a szabadidőd. Hogyan kapcsolódsz ki legszívesebben, mi jelenti számodra a pihenést?

A passzív pihenést, semmittevést nem nagyon bírom. Ha adódik idő pihenésre, akkor is csinállok valamit. A barkácsolás, fűrés-faragás vagy olvasás teljesen ki tud kapcsolni. Nagyon szeretek olvasni, bár mostanában nem sok időm marad rá. Nagyon szeretem a zenét is, bármilyen irányzatról van szó, és a jó filmeket is szívesen megnézem. Íróként Fekete István és Gárdonyi Géza állnak hozzám a legközelebb, de lenyűgözött Tolkien életműve, Dumas regényei és bevallom, én sem tudtam letenni a Harry Potter könyveket, amíg el nem olvastam őket. Zenében és felfogásban fiatal koromban az Omega állt a legközelebb, de szeretem a rockzenét éppúgy, mint Vangelist, Mike Oldfieldot vagy Yannit, és sokszor hallgatom Vivaldi vagy Bach zseniális műveit is.

– Mi az, amit a vallásos életedben, a hited mindennapi megélésében a legfontosabbnak tartasz?

A legfontosabb egyben talán a legnehezebb is: ráhagyatkozni Istenre. Nem biztos, hogy a dolgok úgy alakulnak, ahogy én azt elképzeltem, sőt. Visszanézve az életemre, amiben elég sok kanyar volt, számtalan esetben felfedezhető, hogy Isten milyen módon próbált terelni bizonyos irányokba. Sokszor kerültem nehéz és kellemetlennek megélt helyzetbe, amiből aztán mindig valami jó és felemelő állapot vagy irány adódott. A legnehezebb szakaszokban és kiderült, hogy a segítség ott van a közelben.

– Hogyan segíti a hited a világi munkádat?

Sokkal könnyebb megbirkózni a nehéz és stresszes helyzetekkel, ha ezeket nem csapásként, hanem próbaként tudom felfogni, olyan lehetőségként, amiből nagyon jó dolgok is elindulhatnak. A hit felvállalása ma nem könnyű. Az emberek többsége elég távol került Istentől, még távolabb a vallástól, így furcsán méregetik az embert, ha ez kiderül. Jobb esetben csak csendben tudomásul veszik, de sajnos gyakran elhangzik komoly, sokszor megalapozatlan vád az egyházzal, a hívő emberekkel szemben. Sajnos volt már olyan élethelyzet is, amikor a meggyőződésemből bizony hátrányom keletkezett. Ezért nem is nagyon beszélek hitemről, a közösségben végzett dolgaimról, inkább a hozzáállásommal, tettekkel próbálom megmutatni a meggyőződésemet.

– *Mit tartasz fontos feladatodnak ebben a szerepben, közösségünk egyik motorjaként?*

A fiatalokkal való foglalkozás mellett a közösség további építését. Nagyon sok a feladat, de szerencsére nagyon sok a közösségben a tenni akaró és tudó ember is. Ezt kell összehozni és tovább bővíteni. Ahogy kialakult a felolvasói csoport, vagy ennek az újságnak a szerkesztősége például. Attila atya nyugdíjba vonulásával, Karesz és Gyula atya kinevezésével a közösség összetétele is változott és még fog is egy darabig. Új emberek kezdtek el hozzánk járni a templomba, őket is egyre jobban be kell vonni a közösség életébe. És még egy fontos terület van. Segíteni és egyben tartani a közösséget az elkövetkezendő években is.

Most már minket is elértek azok a változások, amelyek már jó néhány éve megfigyelhetők a katolikus egyházban. A papok számának csökkenése kényszerűen összevonásokat eredményez és ez a folyamat a közeljövőben sem áll meg, sőt gyorsulni fog. Eddig itt a fővárosban nem lehetett ezt annyira érezni, vidéken már nagyon, de a változások itt is megkezdődtek. A szolgáló papok egyre több feladatot és plébániát kapnak, így csökkenni fog a misék száma egy-egy templomban, illetve az atyáknak kevesebb energiája marad a közösség építésére. Így egyre fontosabb szerepe lesz a laikusoknak a közösségek összetartásában.

– *A közösségi élettel kapcsolatban látsz-e valami jobbítani valót? Vannak konkrét terveid, ötleteid?*

A legnagyobb előnye ennek a közösségnek, hogy összetartó. Nekünk ez nem tűnik fel, de akik vendégként megfordulnak nálunk, akár egyházi, akár civil emberekről van szó, ezt mindig megemlítik, kérdés nélkül is. A közösség folyamatos alakulása miatt most nehéz lenne javításról vagy jobbításról beszélni. Inkább azt mondanám, hogy most az építkezés és az új helyzethez, helyzetekhez való idomulás a legfontosabb feladat.

Az elmúlt években annyi minden történt, elég csak a tavalyi tüzesetet említeni, hogy remélem, ilyen nagyságrendű történések nem lesznek. Nyugodt építkezést, szervezést és lelki gazdagodást szeretnék a saját életemben és a közösség életében is. Ezt persze én gondolom így, aztán majd meglátjuk, mi jön.

Weöres Sándor: Az eleven tükör

Emeld fel arcod, hadd nézzem: szemedben
mind tükröződik ablak és virág
és én is, szunyognál nem szélesebben;
mogyoróhéjban úszik a világ.

Kedves közösségi kavalkád kiadós kacagással

Idén február közepén rendeztük meg a plébániai farsangi multságunkat. Minden évben már január elejétől kérdezzetük a gyerekek, anyukák, családok, régi baba-mama klubosok, hogy melyik szombaton jöhetnek farsangolni. Ebben az évben is sok ötletes jelmezzel készültek a gyerekek a legkisebbektől a nagyobbakig. Szívet melengető látni, ahogyan sorba állnak, hogy komolyan felvonuljanak manóként, hercegnőként, vagy akár popcorn-árus lányként. Az egész egy nagy vidám közös játék, amelynek mindannyian részesei vagyunk.

A délutánt tovább színesítik a családi jelmezesek: minden évben néhány család közösen beöltözik, és egy rövid jelenettel is készülnek a jelmezükhöz kapcsolódóan. A gyerekek ezt a részét élvezik a legjobban, ahogy otthon közösen gondolkodunk, tervezgetünk, próbálunk. Ilyenkor anya és apa is igazi gyerkőc lesz, és sokat lehet együtt mókázni, nevetni.

A jelmezverseny után hagyományosan egy kis színdarab következik. Már hetekkel a farsang előtt elkezdtünk a hittanos gyerekekkel gyakorolni. Idén Lázár Ervin Szörnyeteg Lajos, jaj de álmos című meséjét választottuk. A gyerekek nagy örömmre olyan lelkesek voltak, hogy a néhány szerepet végül 13-felé kellett osztani, hogy mindenki mondhasson legalább 1-2 mondatot. Az előadás remekül sikerült, és utána következhetett az eszem-iszom, multság, játék, tánc.

Ebben az évben is nagyon élveztem a szervezést, a készülődést erre a programunkra. Nagyon jó érzés, hogy ilyenkor (is) többen összefogunk, a felnőttek közül sokan hozzáteszik a saját erejüket, szívüket, lelküket: ki-ki a díszítésbe, a terem berendezésébe, a jelmezverseny, a táncok, játékok levezetésébe.

Kuba Kati

Plébániai kirándulás

Március 19-én, kirándulásunk másnapján még fájó talpakkal kezdem írni, hogy az idei Gergő Lajos-féle „téli” plébániai kirándulás hál Istennek kicsit tavasziasra sikeredett. A helyszín ezúttal Noszvaj környéke (Eger – Várkút) volt. Lajos – hol faarccal, hol fiús mosolyával bohóckodva – amolyan kis „gyógy túrának” nevezte a szokatlanul rövid távokat lefedő túrát (mindkét nap max. 15-15 kilométert gyalogoltunk), bár többen is voltunk, akik ettől nem vágytunk többre.

Ami az időt illeti..., nos, az a második nap már szép volt. Első nap derekasan áztunk (még letakart hátizsákban is áztak el cuccok). Amikor a cipőtalpra egyre ragadódagadó sarat Eszter lábsúlyzónak nevezte, Lajos kikezdetetlen optimizmusával rávilágított, hogy ugyanilyen jellegű szolgáltatásért más helyen, más körülmények közt mennyivel több pénzt fizetnének...

Mindenképp kiemelendő, hogy a kirándulás első napján Karesz atya is ott cuppogott velünk együtt a sárban – a némiképp vértanúságot jelképező, liturgikus piros esőka-

bátjában. Így nem is maradtunk misétlenül – a várkúti turistaház étkezőjében celebrálta Karesz atya. Köszönjük, hogy ránk szántad a szabad szombatodat!

Amúgy a szállás, a kaja és a többi fontos evilági részlet nagyon szép, felújított és finom volt. A tavaszi, napfényes – azaz száraz – második napon két kilátót is meglátogattunk, és további kedélyes társalgások alakultak ki, mindenki megtalálhatta a számára szimpatikus beszélgetőpartnert. A napsütésben régi feszültségek sztorijai izgalmas emlékként elevenedtek meg, (mint például „Hú, emlékszel, Lajos, amikor olyan mérges voltál, le is vagy fényképezve...– „Hát hogyne emlékeznék, baromi mérges voltam, mert...”) – de mindez a régi szép idők kedélyes felemlégetésének hangvételében.

Aki a többi poénra, az esti beszélgetésekre, és a nem virtuális közösségi élményre is kíváncsi – jöjjön el jövőre (és addig is edzhet egy kicsit)!

Kovács Miklós

Szeretláng zarándoklat Kecskemétre

Február 11-én Kecskemétre zarándokoltunk. 20 személyes kisbusszal indultunk a plébániától a kecskeméti Székesegyházhoz, ahol az ottani Szeretláng imacsoport szervezett lelki napot. A jó egy órás buszutazás alatt rózsafüzért imádkoztunk és énekelünk. Odaérkezve a Nagytemplomban tanítást hallgattunk a Szűzanya Szeplőtelen Szíve szándékára való felajánlás fontosságáról, majd szentmisén és szentségimádáson vettünk részt.

Jó volt a hétköznapi életből kiszakadva közösen imádkozni. Így Istenre figyelve testvérekkel együtt lehettünk. Mindannyian megtapasztaltuk Isten áldását, a lelki nap kegyelmét és örömét. Többen jelezték, hogy szerettek volna eljönni a zarándoklatra, de nem tudtak velünk tartani, őket és plébániai közösségünket is szívünkben hordozva „magunkkal vittünk”.

Több zarándoklatot tervezünk a közeljövőben: május 1-én Pápára, majd a szlovákiai Dejtére, nyáron pedig Fallóskútra egy újmisére szeretnénk közösen menni.

Természetesen nemcsak zarándoklatokon tudunk együtt imádkozni, hiszen templomunkban is gyakran nyílik lehetőség közös imaórákra, szentségimádásra, imaalkalmakra. Így felhívjuk a kedves testvérek figyelmét, hogy a nagyhéten is többször lehet a nyitva tartó templomban közösen imádkozni, az Úr Jézussal beszélgetni (a részletek megtalálhatók hírlevelünk hátoldalán). Április vasárnapjain pedig 15:30-tól az esti szentmise végéig tart nyitva templomunk. Vasárnap este 18.15-től közösen imádkozzuk a rózsafüzért. Sok szeretettel buzdítjuk a kedves testvéreket a részvételre!

Végül egy imával záránk, amit gyakran szoktunk imádkozni az engesztelő szentségimádási órákon:

Üdvözlégy Oltáriszentség! A Szeplőtelen Szűzanya által köszöntelek Téged. A szent angyalokkal együtt imádlak Téged. Istennek Szent Fia! Az Oltáriszentségben szemem csak a Szent Kenyér színét láthatja, de hiszem

és tudom, hogy benne valóságosan jelen vagy istenségeddel és emberségeddel. Imádlak Téged e nagy Szentségben, és szívemből szeretlek.

Jézusom! Te a kereszten szenvedtél bűneim miatt. Most is szenvedsz, ha bünt követek el. Segíts, hogy egyedül csak irántad való szeretetből bánjam meg bűneimet!

Égi Édesanyám! Gyűjtsd föl bennem Szeretlángod izzó, lángoló szeretetét, hogy szívem egész melegével, szeretetével tudjam magamhoz ölelni Jézust a szentáldozásban.

Áldásotokat kérem, hogy Szívetekkel egyesülve, mindig szeretettel és hűséggel tudjak Nektek szolgálni.

Mennynek és Földnek Királya, jóságos Jézusom! Áldj meg engem az Oltáriszentségből! Áldd meg családomat, szereteteimet, az egyházat, hazámat és az egész emberiséget!

Boldogságos Szűz Mária! Áraszd Szeretlángod kegyelmi hatását az egész emberiségre, most és halálunk óráján. Ámen.

Baranyai Boróka és Menkó Ágnes

Devecsery László: A feloldás dala

Csillagok útján szalad a szél,
csillagok útján megy, ki nem fél.
Csillagok útja lehet miénk,
csillagpor hullhat csendben kö-
zénk.

Fényes lesz minden, tiszta a lég,
felettünk mindig fénylik az ég!

Emeld fel arcod, várd a fényt!

Emeld fel arcod, kérd a fényt,
emeld fel arcod, adj reményt!

Emeld fel arcod, kérd a fényt!
Emeld fel arcod, adj reményt!

Szemedbe gyűjtsd a fényt,
csillag légy magad,
és oszd el másnak minden sugarad!

Vezesd,
ki útra kél!
Vezesd,
ki nem remél,
vezesd,
hisz nagy az éj!

Emeld fel arcod, nézd a fényt!
Emeld fel arcod, várd a fényt!
Emeld fel arcod, kérd a fényt!
Emeld fel arcod, adj reményt!

Nézd a fényt!
Várd a fényt!
Kérd a fényt!
Adj reményt!

Sillye Jenő: Tárd ki a karod

Tárd ki a karod, emeld fel arcodat,
Tűzben, viharban a Lélek látogat.
Nyisd ki a szemed, takard ki szívedet,
Hajnali fényben a Lélek integet.
Kelj föl, te halott, hagyd el már sírodat
Úttalan útra a Lélek hívogat.

Kelj föl, te halott, tárd ki a karod,
Nyisd ki a szemed, takard ki szívedet!
A Lélek integet, a Lélek hívogat,
A Lélek, a Lélek, a Lélek látogat.

Csak zúgjon az a szélvész,
Lángoljon az a tűz!
Nincs többé visszatérés,
Forró szeretet űz.
Várja szíved az oltár,
Hajolj a mély fölé,
Ki senkié sem voltál,
Legyél mindenkié!

Ablakok – életrajzok 2.

Templomunkban elkészült és helyére került az első két színes üveglak, melyek Boldog Apor Vilmos püspököt és Mindszenty József bíborost ábrázolják. Az ablakokon a magyarság 20. századi boldoggá avatott vagy avatás előtt álló, vértanúként vagy hitvallóként tisztelt nagy alakjai fognak szerepelni. Sorozatunk második részében folytatjuk a bemutatásukat, a 6. és 7. ablakkal.

Isten szolgája Márton Áron, püspök

Márton Áron 1896-ban született Csíkszentdomonkoson székely paraszti családban. Az érettségit követően, 1915-ben azonnal behívták katonának, majd a frontszolgálat, fogság és gyári munka után döntött végül a papi pálya mellett. 1920-ban lett kispap a gyulafehérvári szemináriumban, majd itt is szentelték pappá 1924-ben. Ezután szolgált az egyházat plébánosként, egyetemi hitoktatóként, püspöki levéltárosként, sőt kulturális szervezeteket és folyóiratot is indított. 1939-ben szentelték gyulafehérvári püspökké. Kisebbségi létben, a második világháború alatt, majd a kommunista időszakban is kiállt az emberiség mellett, felemelte szavát az üldözés ellen.

1940-ben egyházmegyéjének egy részét Magyarországhoz csatolták a 2. bécsi döntéssel, ám ő a romániai területen, Dél-Erdélyben maradt nehezebb sorsú hívei mellett. 1944 májusában Kolozsvárott felszólalt a magyar zsidók deportálása ellen. 1945 után védelmébe vette a görögkatolikusokat, akiket a román kormányzat beolvasztott az ortodox egyházba, tiltakozott az iskolák államosítása és a szerzetesrendek feloszlatása ellen. 1949 pünkösdjén még részt vett a hosszú időre utolsó csíksomlyói búcsún, amelyre a százezernyi hívő csak nagy megróbáltatások árán, a kormányzat által tá-

masztott akadályokkal megküzdve juthatott el. Néhány héttel később a román titkosrendőrség, a Securitate csellel elrabolta a főpásztort.

Két év vizsgálati fogság után 1951-ben hazaárulásért életfogytiglani börtönbüntetésre ítélték. 1955-ig a börtönben igen nehéz körülmények között élt. Ekkor szabadon engedték és folytathatta püspöki szolgálatát. Lelkipásztori útjai során hívek hada kísérte, hogy megvédjék az újabb elfogatástól. 1957-ben azonban házi őrizetbe helyezték Gyulaféhevárott, csak a székesegyházig mehetett el misét mondani, de hívei nagy számban látogattak el az állammal való alkudozást következetesen elutasító főpaphoz. Fogsága végül 1967-ben ért véget. Még 1980-ig élt és vezette egyházmegyéjét, ám utolsó éveiben már súlyos betegséggel küzdött. 1999-ben a zsidókért való bátor kiállása miatt megkapta a Világ Igaza címet. Márton Áront már életében szentként tisztelték, boldoggá avatási eljárását 1992-ben indították el. Holttestét 2016-ban a gyulaféhevári székesegyház kriptájából egy jobban megközelíthető helyre, a templom mellékhájójába, egy kőszarkofágba helyezték, hogy a főpap közbenjárásáért imádkozók könnyebben hozzáférhessenek a sírhoz. Boldoggá avatásához még szükség van egy az Egyház által elismert csodára.

Püspöki jelmondata, „*Non recuso laborem*”, kettős értelmű. Elsősorban azt jelenti: „*Nem vonakodom a munkától*”, ám a *labor* szó másodlagos jelentése miatt úgy is fordítható: „*Nem vonakodom a megpróbáltatásoktól, a szenvedéstől*”.

Boldog Romzsa Tódor, görögkatolikus püspök, vértanú; emléknepja október 31.

1911-ben született a kárpátaljai Nagybocksó községben, egy görögkatolikus magyar család kilencedik gyermekeként. A huszti reálgimnáziumban érettségizett, majd Rómában folytatott teológiai és filozófiai tanulmányokat a Pápai Gergely Egyetemen. Ott szentelték pappá 1936 karácsonyán. 1937 júliusában hazatért Kárpátaljára, ahol több hegyi falu lelkipásztora lett. 1939 őszén kinevezték az ungvári szeminárium lelki vezetőjévé és filozófiatanárává, ahol kispapjainak a szó legszorosabb értelmében volt szerető lelki atyja. 1944. szeptember 24-én Ungváron püspökké szentelték, így amikor a Vörös Hadsereg egy hónappal később megszállta és a Szovjetunióhoz csatolta Kárpátalját, ő volt a munkácsi egyházmegye vezetője.

A katonai megszállással együtt megkezdődött a vallás- és egyházüldözés is, amely a kárpátaljai görögkatolikus egyház megszüntetésére, illetve az ortodox egyházba való beolvasztására irányult. Romzsa püspököt is felszólították: fogadja el a moszkvai ortodox patriarchátus joghatóságát. Ő azonban határozottan elutasította a Rómával való egység megtagadását, sorra látogatta egyházmegyéjének falvait, személyes hűségével buzdította egységre és kitartásra papjait és híveit. A rá nehezedő nyomás egyre súlyosbodott: betiltották az iskolai hitoktatást, sok templomot bezártak vagy átadtak az ortodoxoknak, mindennaposak voltak a papi letartóztatások, kirakatpercek és a szibériai száműzetések.

1947 októberében, noha akkorra már tudatában volt annak, hogy életét közvetlen veszély fenyegeti, elutazott a beregszőlősi templom megszentelésére. A hazafelé úton egy teherautó elgázolta a püspök és kísérői lovaskocsiját, majd a sérülteket eszméletvesztésig ütlegették. A püspököt a munkácsi kórházba szállították, ahol 1947. novem-

ber 1-jén az államrendőrség ügynöke megmérgezte. Tisztelete szinte ettől a naptól kezdve megmutatkozott: sok családban és papjai közt is kérték segítségét, imádkoztak megdicsőítéséért. Imádságuk meghallgatásra talált: Romzsa Tódort huszonnyolc görögkatolikus vértanú társával együtt 2001. június 27-én avatta boldoggá Szent II. János Pál pápa.

Püspöki jelmondata „*Szeretlek téged, Uram, én erősségem; az Úr az én erősségem és oltalmam.*”

Szilágyi Éva, Novák Veronika

145. zsoltár

Az Úrban bízók boldogsága

Dicsérd, lelkem, az Urat;
az Urat dicsérem, amíg élek,
zsoltárt zengek Istenemnek, amíg csak leszek!
Fejedelmekben ne bízzatok,
de más emberfiában sem,
mert nem tud segíteni.
Lelke elszáll, és visszatér a porba,
és még aznap megsemmisül minden terve.
De boldog, akinek segítője Jákob Istene,
és akinek Istenben, az Úrban van
reménye.
Ő alkotta az eget és a földet,
a tengert és mindazt, ami benne él.
Hűségét megőrzi mindörökre,
megvédi az elnyomottak jogát,
az éhezőknek ő ad kenyeret.

Kiszabadítja az Úr a foglyokat,
az Úr megnyitja a vakok szemét.
Az Úr fölemeli azt, aki elesett,
az Úr szereti az igaz embert.
A jövevényt megvédi az Úr,
támogatja az árvát és az özvegyet,
de elpusztítja a gonoszok útját.

Uralkodik az Úr örökké,
a te Istened, ó, Sion, nemzedékről nemzedékre.

FELHÍVÁS

Gyűjtés az új orgonára

Templomunk tüzesete után többször kértük a kedves testvérek hozzájárulását a helyreállítási és felújítási munkálatok megsegítésére. Ezúttal a felújítás befejező mozzanataként a megsemmisült orgonát szeretnénk pótolni, egy amerikai gyártmányú, Allen Chancel CF-3 típusú elektromos orgonával. A kitűnő minőségű digitális hangszert a nyár folyamán szeretnénk beszerezni, és őszi plébániai napunkon koncerttel egybekötve felavatni. Az orgona megvásárlásához még mintegy 1,5 millió forint adományra van szükségünk, hogy egyházközségünk pénzügyi egyensúlya megmaradjon.

A testvérek nagylelkű adományait banki átutalás esetén a Jézus Szíve Plébánia elkülönített számlájára várjuk: 11784009-20208705 (OTP Bank). A közlemény rovatban kérjük feltüntetni az „Orgona” szót.

A készpénzes adományokat a sekrestyében illetve a plébániai irodán várjuk szeretettel. Minden felajánlást hálásan köszönünk!

SZJA 1%-os felajánlás

Az adóbevallások időszakában kérjük a testvéreket, hogy ne feledkezzenek meg a személyi jövedelemadó kétszer 1%-ának felajánlásáról: az első 1%-ot a **Katolikus Egyház** javára, melynek technikai száma: **0011**, a második 1%-ot pedig egyházközségünk **Jézus Szíve Alapítványának** javára szeretnénk kérni. Az alapítvány adószáma: **18015786-1-42** [A plébánia honlapján megtalálható a letölthető nyilatkozat.] A befolyó összegekből közösségi életünk feltételeit javítjuk, a Közösségi házat fejlesztjük, programok megszervezésére fordítjuk.

Forrai Tamás SJ imája

Jézusom, téged sosem láttalak álarcban, sisakban:
mindig csak fedetlenül, védtelenül, megérinthezőn!
Add, hogy észre vegyem rám ragadt álarcaimat...
amelyektől nem látnak mások,
amelyektől nem látok másokat,
amelyektől téged nem látlak.
Hiszem, hogy
ha csak megérinted arcom, szabad leszek.

MISEREND A NAGYHÉTEN ÉS A HÚSVÉTI IDŐBEN

Április 9. <i>Virágvasárnap, Az Úr szenvedésének vasárnapja</i>	Vasárnapi miserend. A 10 órai szentmisén barkaszentelés, körmenet a templomban, passió a Jézus Szíve Kórus előadásában.
Április 13. <i>Nagycsütörtök</i>	Este 6 órakor szentmise az Utolsó vacsora emlékére. Utána oltárfosztás, majd egy óra virrasztás.
Április 14. <i>Nagy péntek</i>	8–20 óráig nyitva lesz a templom. 8 órától gyónatás, 9 órától keresztút. Délután 3 órakor kezdődik az Úr szenvedésének ünneplése.
Április 15. <i>Nagyszombat</i>	Reggel 9 órától nyitva lesz a templom, egész nap lehet imádkozni a szentsírnál. Este fél 8-kor kezdődik a húsvéti vigília, tűzszentelés, szentmise. A mise végén feltámadási körmenet.
Április 16. <i>Húsvétvasárnap, Krisztus feltámadása</i>	Vasárnapi miserend. A 10 órai szentmisén megáldjuk a húsvéti ételeket, a mise után tojáskeresés gyermekeknek a templomkertben.
Április 17. <i>Húsvéthétfő</i>	Csak délelőtt 10 órakor mondunk szentmisét.
Április 23. <i>Húsvét 2. vasárnapja, az Isteni Irgalmasság vasárnapja</i>	Vasárnapi miserend. 10 órakor gospel mise, a Lumen Christi Gospel Kórossal.
Május 21. <i>Húsvét 6. vasárnapja</i>	Vasárnapi miserend. Elsőáldozás a 10 órai szentmisén.
Június 4. <i>Pünkösdvasárnap</i>	Vasárnapi miserend: délelőtt 10 és este 7 órakor mondunk szentmisét.
Június 5. <i>Pünkösdhétfő</i>	Csak reggel 8 órakor mondunk szentmisét.
Június 11. <i>Szenháromság vasárnapja</i>	Vasárnapi miserend. 10 órakor tanévzáró Te Deum mise, a Cor Jesu ifjúsági gitáros kórossal.
Június 18. <i>Krisztus Szent Teste és Vére, Úrnapja</i>	Vasárnapi miserend. A 10 órai szentmisén úrnap körmenet a templomkertben.
Június 23., péntek <i>Jézus Szent Szíve, búcsúnapunk</i>	Szentmise reggel 8 órakor. Búcsúnapunkat a vasárnapi 10 órai szentmisén ünnepeljük.

Kövessen friss híreinket honlapunkon: xvjszp.hu és FaceBook-oldalunkon: www.facebook.com/xvjszp

Felelős kiadó: Repcsik Gyula. Szerkesztők: Molnár Tibor, Nádori Emese, Novák Veronika, Szilágyi Éva. Fejléc: Hódos László. Tördelő: Gergő Ágnes.